

Arrest

nr. 192 443 van 25 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Ten aanzien van F.I.H.A.-S.:

"A. Feitenrelaas

U bent Iraaks staatsburger afkomstig uit Bagdad. U bent een soennitische moslima van Arabische etnische origine. Vanaf uw geboorte tot een maand voor uw vertrek woonde u bij uw ouders in de Al Shurta te Bagdad, uitgezonderd de periode dat u bij uw echtgenoot in de Filastinstraat woonde van 1995 tot 2006. Op 30 november 1996 werd uw dochter D. geboren. In 1999 studeerde u af aan de universiteit van Bagdad, faculteit talen (Frans). Op 26 maart 2006 werd uw echtgenoot ontvoerd. De ontvoerders belden naar uw schoonzus en eisten losgeld die jullie niet konden betalen. Nadien hebben jullie geen nieuws meer vernomen van uw echtgenoot of zijn ontvoerders. Toen u terugkeerde van een

bezoek aan uw ouders naar het huis van uw schoonfamilie (waar u op dat moment nog verbleef) merkte u op dat zij waren verdwenen. U hebt sindsdien geen enkel nieuws meer over hen vernomen en ging terug bij uw ouders wonen. Op 25 juni 2006 werd uw dochter G. geboren. Sinds 2008 was u werkzaam als administratief medewerkster bij de Rode Halve Maan in Al Mansour, Bagdad. Kort nadat u daar gestart was begon u op te merken dat uw collega's veel over u roddelden en u veel vragen stelden omdat u alleenstaand was. U werkte eerst op de dienst beheer en vervolgens sinds 2011 op de dienst controle. Daar leerde u uw collega F.K.S. kennen, die u altijd over sektarische problemen aansprak en u zei dat u geen moslima was omdat u soenniet bent. U werd ook aangesproken door A.H.Z., een andere collega die later verantwoordelijke van uw dienst werd, om met hem te trouwen. Omdat u weigerde begon hij u mondeling lastig te vallen en te intimideren. Eind februari 2016 begonnen uw problemen. Uw dochter D. studeerde aan de Al Turath universiteit, waarvan de faculteit vlak aan uw werk lag. U bracht haar telkens met uw auto. F.K. begon interesse in haar te vertonen en haar te intimideren. Uw dochter werd mondeling lastiggevallen door hem, dat hoorde u van uw dochter. Hij stond haar vaak op te wachten aan de faculteit. U zelf werd op uw werk gevisieerd door die andere collega, A.H.. Zowel F.K. als A.H. zijn leden van de sjiitische militie Asaib Ahl Al Haq. Hierdoor durfde u met niemand over deze problemen te spreken. U vreesde problemen voor uw broer, de enige die voor uw ouders zorgt. Op 11 juli 2016 hebben zij u bedreigd. Ze zeiden dat ze u en uw dochter op elke mogelijke manier wilden en zouden krijgen en dat jullie met hen moesten trouwen. U vertelde hen dat u later een antwoord zou geven. Toen u na die werkdag naar huis ging vond u aan de deur uw kat opgehangen aan de buitendeur. Omdat u anders geen vijanden hebt legde u meteen de link met hetgeen op uw werk was gebeurd. U legde uit aan uw ouders wat er precies gebeurd was en dat u door die twee personen werd bedreigd. U besloot te vluchten. Dezelfde dag nog ging u een visum aanvragen en vertrok u naar uw zus waar u nog ongeveer één maand bleef. Op 13 augustus 2016 vertrok u samen met uw dochter naar Turkije vanuit de luchthaven van Bagdad. Vanuit Turkije reisden jullie vervolgens met valse paspoorten die een smokkelaar voor jullie had geregeld met het vliegtuig naar België. Nog dezelfde dag kwamen jullie aan. De volgende dag, op 14 augustus 2016, vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, vernieuwd op 27.01.2016 te Al Karkh, Bagdad; uw paspoort uitgegeven op 22 oktober 2013 te Bagdad; het paspoort van uw jongste dochter G., uitgegeven op 22 oktober 2013 te Bagdad; de identiteitskaart van uw jongste dochter G., uitgegeven op 13 december 2011 te Al Karkh, Bagdad; de aangifte en de verklaring m.b.t. de verdwijning van uw man van de onderzoeksrechtbank in Rusafa; de procedure voor de overlijdensverklaring; het vonnis van de rechtbank Al Karkh familiezaken m.b.t. de overlijdensverklaring; uw huwelijksakte; het vonnis m.b.t. de voogdij; de voogdijakte; de overlijdensakte van uw schoonvader; uw werkbadge bij de Rode Halve Maan, certificaten van opleidingen gevolgd bij de Rode Halve Maan en uw diploma's.

B. Motivering

U verklaart in Irak vervolging te vrezen door twee collega's die met u en uw dochter D. willen trouwen. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas. Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door inconsistenties en tegenstrijdigheden die tussen uw verklaringen en die van uw dochter werden vastgesteld.

U verklaart dat u en uw dochter reeds enige tijd mondeling lastig gevallen werden door twee collega's van u die met u en uw dochter wilden trouwen. Het was echter pas op 11 juli 2016 dat zij u ook daadwerkelijk begonnen te bedreigen indien u dit zou weigeren (CGVS, p. 8 en 11). Vooreerst wordt vastgesteld dat u en uw dochter tegenstrijdige verklaringen afleggen over het incident waardoor u zich bedreigd voelde en besloot te vertrekken, namelijk de vondst van uw dode kat opgehangen aan uw buitendeur. Zo verklaart u dat u op het werk een gesprek had met A.H. en F.K. waarbij ze u nogmaals zeiden met hen te moeten trouwen of dat ze jullie niet me rust zouden laten. U hebt na dit gesprek nog een uurtje gewerkt, ging D. ophalen en ging met haar naar huis. Uw dochter D. merkte op dat u kwaad was maar pas toen u de kat zag vertelde u wat er gebeurd was (CGVS, p. 15). Wanneer u wordt gevraagd of D. bij de vondst van de kat aanwezig was wijzigt u uw verklaring en zegt u dat D. al boven was, dat uw dochter op dat moment niet mee was en dat ze thuis was (CGVS, p. 15). Het feit dat u met betrekking tot dit moment niet meteen sluitende verklaringen kunt afleggen, komt uw geloofwaardigheid allerminst ten goede. Vooral het feit dat u zich eerst een reactie van uw dochter meent te herinneren – die er helemaal niet was aangezien zij niet bij u in de auto zat – is ten zeerste opmerkelijk. Zouden uw afgelegde verklaringen gebaseerd zijn op waargebeurde feiten, dan mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u zich onmiddellijk zou herinneren wat er concreet is gebeurd. De bedreiging met de kat wordt verder ondermijnd door enkele tegenstrijdigheden tussen u en uw dochter D.. Zo verklaart u, nadat u uzelf verbeterde en zei dat D. thuis was, dat uw beide dochters aan het slapen waren en ze de deur voor u hebben opengedaan. D. heeft dan later de kat ook gezien (CGVS, p. 15-16 en 18). Uw dochter D. verklaart dat u haar bent komen wakker maken (en zij bijgevolg onmogelijk de deur voor u

geopend kan hebben) en dat zij die kat niet gezien heeft (CGVS D., p. 9). Verder zegt u nog dat D. zeker thuis was aangezien het een feestdag was en dat F. haar daarom gemist had (CGVS, p. 15 en 18). D. verklaarde dat zij eind juni haar examens had afgerond en sindsdien niet meer op de faculteit was geweest (CGVS D., p. 2). Dit maakt overigens uw 'vergissing' betreffende of u haar al dan niet ophaalde des te minder aannemelijk. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de betrouwbaarheid van uw verklaringen omtrent de gebeurtenis waardoor u besloot onmiddellijk Irak te verlaten.

Ook voor wat betreft het viseren van uw dochter D. dienen kanttekeningen gemaakt te worden. In de eerste plaats leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het moment waarop D. de interesse van die man als intimiderend begon te beschouwen. Zo beweert uw dochter dat F. haar begon aan te spreken eind februari maar dat dit eerst nog normaal was. Ongeveer 2 maanden later begon hij haar ook te intimideren door slechte woorden tegen haar te zeggen. Eerst zei ze u dus dat die man interesse in haar toonde, twee maanden later vertelde ze u over die bedreigingen (CGVS D., p. 5). U daarentegen verklaart eind februari iets vreemds op te merken, dat F. haar stond op te wachten. U merkte ook dat D. niet blij was maar gespannen. Daarom vroeg u haar of F. haar lastigviel, wat ze bevestigde (CGVS, p. 12). Het feit dat D. u eind februari vertelde dat F. haar kwam aanspreken en dat u haar daarop zei dat het normaal was (CGVS D., p. 5) valt niet te rijmen met de verklaringen die u zelf aflegt waarbij u beweerde al een vermoeden te hebben dat zij vanaf eind februari effectief werd lastiggevallen. Deze vastgestelde tegenstrijdigheid doet twifelen of D. überhaupt wel door deze persoon werd geïntimideerd.

Verder ondermijnt ook uw onlogische reactie op het nieuws dat F. interesse toonde in uw dochter verder de geloofwaardigheid van de door opgeworpen vrees. Dat u zag dat F. uw dochter opwachtte aan haar school maar nooit zelf gezien heeft dat hij haar daar aansprak omdat u telkens meteen doorreed mag al verbazen aangezien u wist dat hij haar lastigviel (CGVS, p. 11). Daarnaast verklaart uw dochter nog dat u in het begin zei "hem gewoon te laten, dat hij misschien gewoon de groetjes wou doen" (CGVS D., p. 7). Het is uiterst bevreemdend dat u zelf sinds 2011 op het werk problemen had met deze persoon, waarbij hij u op een sektarische manier aansprak en beledigde (CGVS, p. 9-10), en dat u niet meteen uw dochter waarschuwt welk soort persoon die man is of dat u niet in de gaten houdt of uw dochter wel veilig binnen haar faculteit raakt.

Voorts houdt uw dochter zich opvallend op de vlakte wanneer haar gevraagd wordt wat tegen haar werd gezegd en wat die man juist deed. Er wordt D. gevraagd wat precies verteld werd tegen haar en er op gewezen dat het belangrijk is dat ze alles vertelt maar verder dan een aantal algemene voorbeelden, hoe hij over haar lichaam sprak en dat hij met haar zou trouwen of haar op een andere manier zou krijgen, komt zij niet (CGVS D., p. 5). De terughoudendheid en vage antwoorden van uw dochter zorgen voor verdere twijfels of zij wel degelijk door die man werd lastiggevallen.

Tenslotte werd ook een opvallend leeftijdsverschil van F. vastgesteld in uw verklaringen en die van uw dochter. Zo beweert u dat hij 43 jaar is, van het jaar 1973 (CGVS, p. 9) terwijl u dochter beweert dat hij niet zo oud is, eind de 20 (CGVS D., p. 6), dus eerder de leeftijd die A.H. (31 jaar) zou hebben (CGVS, p. 16). Aangezien het hier gaat om een opvallend leeftijdsverschil vergroot dit nog verder de twijfel omtrent uw beweringen over het lastigvallen van uw dochter.

Daar voorgaande elementen de kern van uw asielrelaas raken, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat zowel u als uw dochter hieromtrent gedetailleerde en eenduidige verklaringen afleggen, wat in casu niet het geval is. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald.

Wat betreft de problemen die u aanhaalt op uw werk voor 11 juli 2016 met uw collega's (uw verantwoordelijke A. en F.) omdat u een soennitische alleenstaande vrouw bent dient het volgende te worden opgemerkt. U geeft aan dat de problemen met A.H. in 2011 begonnen (CGVS, p. 13). Hij vroeg u in 2012 met hem te trouwen en toen u dat weigerde begon hij u onder druk te zetten en mondeling lastig te vallen (CGVS, p. 14). Hierbij wordt vastgesteld dat die man u gedurende vier jaar onder druk zou hebben gezet om met hem te trouwen maar uiteindelijk niks concreet ondernomen hebben om u effectief te verplichten, behalve de bedreiging op 11 juli 2016 die niet kan worden aangenomen omwille van de hierboven besproken vaststellingen (zie supra). De bijkomende door u aangehaalde elementen omtrent uw problemen met deze man (mondelinge beledigingen en verhoogde werkdruk) en F. (mondelinge beledigingen) zijn niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van vervolging in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève (CGVS p.10,14). Daaruit blijkt immers dat daden van discriminatie ofwel zo ernstig van aard moeten zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel dat deze daden een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens (Art.48/3 §2 a, b van de Vreemdelingenwet). Uit uw verklaringen is dit echter niet gebleken. Daarbij wordt ook nog vastgesteld dat deze problemen zich enkel situeren op uw werk en mag het dan ook verbazen dat u nooit probeerde ander werk te zoeken gezien u zelf over een universitair diploma beschikt (CGVS, p. 3). Uw bewering dat u en uw dochter werden lastiggevallen omdat een vrouw zonder man, vader of broer wordt gevisieerd dient ook

tot op zekere hoogte te worden gerelativeerd (CGVS, p. 16). Dit door u geschetste profiel is immers niet volledig op u van toepassing. Zo woonde u bij uw vader (die evenwel oud en ziek is) en moeder maar woonde ook uw broer, die dokter is, naast u (CGVS p.3-4, 13).

Volledigheidshalve kan worden besloten dat u omwille van de verdwijning van uw man in 2006 geen actuele vrees meer dient te koesteren of dat zijn verdwijning enig verband zou houden met de door u aangehaalde problemen, hetgeen u ook zelf niet aanhaalt.

De documenten die u voorlegt wijzigen de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw asielaanvraag niet. Deze documenten hebben namelijk enkel betrekking op uw identiteit, herkomst en opleidingsniveau maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Ook de documenten die u voorlegt met betrekking tot uw werk bij de Rode Halve Maan tonen enkel aan dat u daar werkzaam was maar doen verder geen afbreuk aan de vaststellingen met betrekking tot uw asielaanvraag. Wat de documenten in verband met de verdwijning van uw echtgenoot betreffen – een incident dat in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken – moet worden opgemerkt dat er geen indicaties zijn dat u omwille van deze gebeurtenis in 2006 een persoonlijke en actuele vrees zou koesteren, wat u zelf ook niet aanhaalt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr.

25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze “waarschijnlijk” in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het

blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni – augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen

in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ten aanzien van D.A.N.A.-S.:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent U Iraaks staatsburger afkomstig uit Bagdad. U bent een soennitische moslima van Arabische etnische origine. Op 30 november 1996 werd u geboren in Bagdad en u woonde tot de verdwijning van uw vader in 2006 samen met uw ouders bij de schoonfamilie in de Filistin straat te Bagdad. Vervolgens ging u samen met uw moeder bij haar ouders wonen in de wijk al Shurta in Bagdad. Tot eind juni 2016 ging u naar de al Turath universiteit in Al Mansour, Bagdad. Uw moeder werkte daar vlakbij, als administratief medewerkster bij de Rode Halve Maan. Zij bracht u telkens naar uw faculteit als zij ook naar haar werk ging en haalde u ook steeds op. Eind februari 2016 begon een collega van haar F.K., interesse in u te tonen. Hij begon u steeds meer en meer lastig te vallen en stond zo'n 2 à 3 keer per week u aan de faculteit op te wachten. Sinds 2011 werd uw moeder ook al lastiggevallen en werd ze gevraagd te trouwen met haar andere collega, A.H.. Op 11 juli 2016 bedreigden F. en A. haar. Ze vertelden haar dat ze jullie met alle mogelijk middelen zouden krijgen. Na dit gesprek keerde uw moeder naar huis waar ze haar kat dood opgehangen aan de buitendeur vond. Ze legde onmiddellijk het verband met de bedreiging van die twee mannen. U was op dat moment aan het slapen en werd door uw moeder wakker gemaakt. Jullie beslisten te vertrekken naar uw tante en gingen onderweg nog een visum aanvragen. Op 13 augustus 2016 vertrokken u en uw moeder naar Turkije vanuit Bagdad. Jullie vlogen onmiddellijk door met valse Europese paspoorten naar België en kwamen nog op 13 augustus 2016 aan. De volgende dag vroeg u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u de volgende originele documenten voor: uw paspoort, uitgegeven op 22 oktober 2013 te Bagdad; uw identiteitskaart uitgegeven op 13 december 2012 te Al Karkh, Bagdad en uw diploma en puntenlijst van de middelbare school.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw moeder A.-S.F.I.H. (CGVS p. 4). In het kader van de door hem/zij ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het ongeloofwaardige karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw moeder luidt als volgt:

"[...]"

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen geven daar zij enkel uw persoonlijke gegevens en uw opleidingsniveau aangeven hetgeen in bovenstaande niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroepen verzoeksters zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*", en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Eerste verzoekster merkt op dat het ophalen van tweede verzoekster plaatsvond op de laatste dag van het schooljaar van de universiteit en niet op de dag van het incident met de kat aan de voordeur. Zij stelt dat zij haar kort moment van verwarring meteen heeft rechtgezet tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Tweede verzoekster was boven in het huis aan het slapen, werd wakker en opende de deur. Zij stelt dat dit een automatisme betreft, zodat het voor haar moeilijk is om deze reeks handelingen terug op te halen. Zij menen dat verweerder te snel de verkeerde conclusies trekt.

Vervolgens benadrukken verzoeksters dat F. meermaals bedreigingen uitte aan het adres van tweede verzoekster en dat eerste verzoekster de toenaderingen van F. beschouwde als het onder druk zetten van tweede verzoekster en zich bewust was van zijn slechte intenties. Volgens hen had tweede verzoekster toen nog een erg jonge leeftijd en een gebrek aan levenservaring, waardoor zij amper beseftte wat er aan de gang was. Aangezien zij beiden de gebeurtenissen anders hebben beleefd, is het volgens hen normaal dat zij tijdens het gehoor hun eigen ervaringen meedeelden. Betreffende de aanvang van de bedreigingen van F. ten aanzien van eerste verzoekster, merkten zij op dat dit reeds in 2011 startte toen zij F. voor het eerst ontmoette. De bedreigingen ten aanzien van tweede verzoekster vingen aan in 2015. Zij wijzen erop dat eerste verzoekster onder een hoge druk leeft als alleenstaande moeder: *“Haar echtgenoot had niets achtergelaten en ze had het heel moeilijk om rond te komen. Ze verkeerde dan ook niet in de mogelijkheid om dagelijks tweede verzoekster naar de universiteit te brengen en na te gaan of ze deze al dan niet veilig was binnengegaan. Aldus acht verweerder het ten onrechte bevreemdend dat verzoekster niet dagelijks de hand van tweede verzoekster vasthield tot aan de ingang van de faculteit.”* Zij menen dat verweerder tegenstrijdigheden zoekt in hun verklaringen die er niet zijn.

Verder stellen verzoeksters zich de vraag hoe tweede verzoekster persoonlijke informatie kon vragen aan F. daar zij angst had van deze persoon. Aangaande diens leeftijd achten verzoeksters het normaal dat de verklaring van tweede verzoekster slechts een schatting betreft en wijzen zij erop dat eerste verzoekster op de hoogte is van zijn leeftijd aangezien zij werkzaam was bij de administratie. Zij stellen dat tweede verzoekster alle informatie heeft meegedeeld waarover zij beschikt en dat verweerder opnieuw op zoek gaat naar tegenstrijdigheden die er niet zijn.

Vervolgens wensen verzoeksters te wijzen op de ernst van de feiten: *“Eerste verzoekster kon niet langer aanschouwen hoe tweede verzoekster werd lastiggevallen door F.. Op dat moment heeft eerste verzoekster dan ook haar verantwoordelijkheid als moeder genomen en is ze samen met tweede verzoekster vertrokken. Dat maat was vol voor beide verzoeksters en de enige optie was vertrekken uit Bagdad. Bijgevolg doet de houding van verweerder afbreuk aan de ernst en de zwaarwichtigheid van de feiten. Daarenboven stelt ze deze onterecht in vraag.”*

Voorts wijzen verzoeksters erop dat eerste verzoekster meermaals heeft getracht een nieuwe werkplek te zoeken. Zij kreeg echter steeds een negatief antwoord van de werkgever. Zij stellen dat men immers enkel een nieuwe job kan vinden indien men over de juiste connecties beschikt. Zij stellen dat eerste verzoekster werd gevisieerd omdat zij door het leven ging als alleenstaande vrouw in Irak: *“Alleenstaande vrouwen worden tot op heden maatschappelijk niet aanvaard in Irak en vormen telkens opnieuw het doelwit van geweldsdaden en discriminatie. In het bijzonder zijn hoogopgeleide vrouwen, zoals eerste verzoekster, hiervan het slachtoffer.”* Zij verwijzen naar een rapport van UNHCR en besluiten dat eerste verzoekster, als alleenstaande vrouw met één dochter wel degelijk over een kwetsbaar profiel beschikt. Zij stellen dat zij bovendien, behalve elkaar, niemand hebben bij wie zij terecht kunnen.

Verzoeksters menen dat zij onmogelijk de bescherming van de Iraakse autoriteiten kunnen inroepen, daar deze autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen, noch om aan verzoeksters individuele bescherming te bieden. Zij wijzen erop dat de milities almaar sterker worden en dat zij niet meer kunnen rekenen op de bescherming hiertegen door de Iraakse autoriteiten nu deze milities officieel in deze autoriteiten worden geïntegreerd. Ook omwille van de ondergeschikte positie van vrouwen in Irak menen verzoeksters dat vrouwen niet kunnen rekenen op bescherming van de Iraakse autoriteiten.

2.1.1.2. In een tweede middel beroepen verzoeksters zich op de schending van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeksters wijzen erop dat verweerder verzaakt te motiveren op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, terwijl eerste verzoekster omwille van haar kwetsbaar profiel een groot risico loopt als alleenstaande vrouw met één dochter. Zij stellen geen familie te hebben waarop zij kunnen terugvallen. Zij menen dat eerste verzoekster uiterst kwetsbaar is voor allerlei vormen van discriminatie, seksueel geweld en onderdrukking. Zij citeren uit verschillende rapporten.

2.1.1.3. In een derde middel beroepen verzoeksters zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aan de hand van een zeer uitgebreide uiteenzetting trachten verzoeksters de analyse in de bestreden beslissingen van de veiligheidssituatie in Bagdad te weerleggen. Zij besluiten als volgt: “*Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, niet in positieve zin is gewijzigd en dat het klimaat er nog steeds extreem onstabiel en onveilig is, lijkt het er op dat de asielinstanties zich in deze hebben gefocust op statistieken en het maatschappelijk klimaat in België: vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om hier rust en bescherming te vinden?*”

2.2. Stukken

Verzoeksters voegen bij hun verzoekschrift een bundel met 44 stukken.

Per drager brengt verweerder op 22 augustus 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 5 juli 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeksters stellen dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissingen het hen onmogelijk zouden maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeksters blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoeksters voeren aan dat zij door collega's van eerste verzoekster, die lid zijn van een sjjiitische militie, worden bedreigd. In de bestreden beslissingen wordt verzoeksters de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zij inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegden betreffende (a) het incident met de dode kat aan de voordeur, (b) het moment waarop tweede verzoekster de interesse van F. bedreigend begon te vinden, (c) de leeftijd van F., (ii) de reactie van eerste verzoekster wanneer zij ziet dat tweede verzoekster door F. wordt opgewacht aan de universiteit, niet aannemelijk is gezien de eerdere bedreigingen die zij van F. zou hebben ontvangen, (iii) de problemen die eerste verzoekster voor de beweerde incidenten in 2016 met haar collega's F. en A.H. op haar werk zou hebben gekend, niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, (iv) de verdwijning van de echtgenoot van eerste verzoekster in 2006 geen actuele vrees in haar hoofde uitmaakt en evenmin een verband heeft met de door haar aangehaalde problemen met haar collega's, en (v) de door hen voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeksters er in onderhavig verzoekschrift niet in slagen de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te weerleggen. Zij komen immers niet verder dan het herhalen van hun verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel een dienstige poging om voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Wat betreft het incident met de dode kat aan de voordeur, dient vastgesteld dat verzoeksters in onderhavig verzoekschrift slechts een deel van de verklaringen van eerste verzoekster aanhalen. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de overige verklaringen die eerste en tweede verzoekster hieromtrent hebben afgelegd. Dat eerste verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS haar *“kort moment van verwarring meteen [heeft] rechtgezet”*, doet geen afbreuk aan de pertinente opmerking hieromtrent in de bestreden beslissingen: *“Wanneer u wordt gevraagd of D. bij de vondst van de kat aanwezig was wijzigt u uw verklaring en zegt u dat D. al boven was, dat uw dochter op dat moment niet mee was en dat ze thuis was (CGVS, p. 15). Het feit dat u met betrekking tot dit moment niet meteen sluitende verklaringen kunt afleggen, komt uw geloofwaardigheid allerminst ten goede. Vooral het feit dat u zich eerst een reactie van uw dochter meent te herinneren – die er helemaal niet was aangezien zij niet bij u in de auto zat – is ten zeerste opmerkelijk. Zouden uw afgelegde verklaringen gebaseerd zijn op waargebeurde feiten, dan mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u zich onmiddellijk zou herinneren wat er concreet is gebeurd.”* Waar verzoeksters aanvoeren dat tweede verzoekster wakker werd en de deur opende en dat dit voor haar dermate automatische handelingen zijn dat zij zich deze reeks handelingen vandaag niet goed kan herinneren, dient opgemerkt dat tweede verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde dat eerste verzoekster haar is komen wakker maken (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 9). Aldus spreken zij elkaar en zichzelf nogmaals tegen, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas.

Waar verzoeksters aanvoeren dat tweede verzoekster ten tijde van de intimidaties door F. nog zeer jong was en weinig levenservaring had, dient erop gewezen dat de echtgenoot van eerste verzoekster in 2006 verdween en dat tweede verzoekster naar de universiteit ging. Er kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen dat tweede verzoekster te jong of onervaren zou zijn om de intimidaties van F. juist te kunnen inschatten. Nergens in de bestreden beslissingen wordt gesuggereerd dat eerste verzoekster telkens wanneer zij haar dochter aan de universiteit afzette, tweede verzoekster aan de hand zou moeten begeleiden tot in de universiteit. Er kan evenwel redelijkerwijze worden verwacht dat wanneer eerste verzoekster, die verklaart in het verleden reeds door F. te zijn lastiggevallen op haar werk, opmerkt dat deze zelfde F. haar dochter opwacht aan de universiteit, zij haar dochter inlicht over deze persoon en meer aandacht en voorzichtigheid aan de dag legt, *quod non*. Het loutere feit dat zij het als alleenstaande moeder te druk had om dit te kunnen doen, is een blote bewering. Betreffende het tijdstip waarop F. tweede verzoekster begon lastig te vallen, komen verzoeksters in onderhavig verzoekschrift niet verder dan te stellen dat dit in 2015 was. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande terecht gemotiveerd als volgt: *“In de eerste plaats leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het moment waarop D. de interesse van die man als intimiderend begon te beschouwen. Zo beweert uw dochter dat F. haar begon aan te spreken eind februari maar dat dit eerst nog normaal was. Ongeveer 2 maanden later begon hij haar ook te intimideren door slechte woorden tegen haar te zeggen. Eerst zei ze u dus dat die man interesse in haar toonde, twee maanden later vertelde ze u over die bedreigingen (CGVS D., p. 5). U daarentegen verklaart eind februari iets vreemds op te merken, dat F. haar stond op te wachten. U merkte ook dat D. niet blij was maar gespannen. Daarom vroeg u haar of F. haar lastigviel, wat ze bevestigde (CGVS, p. 12). Het feit dat D. u eind februari vertelde dat F. haar kwam aanspreken en dat u haar daarop zei dat het normaal was (CGVS D., p. 5) valt niet te rijmen met de verklaringen die u zelf aflegt waarbij u beweerde al een vermoeden te hebben dat zij vanaf eind februari effectief werd lastiggevallen. Deze vastgestelde tegenstrijdigheid doet twijfelen of D. überhaupt wel door deze persoon werd geïntimideerd.”* Dat verzoeksters in onderhavig verzoekschrift plots beweren dat tweede verzoekster reeds in 2015 werd lastiggevallen door F., zet de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten eens te meer op de helling.

Wat betreft de kennis van tweede verzoekster over F., wijzen verzoeksters erop dat tweede verzoekster angst had voor F. en dat zij hem in deze optiek niet kon uitvragen over zijn persoonlijke informatie. Er dient evenwel op gewezen dat eerste verzoekster een collega is van F. en dat zij er in onderhavig verzoekschrift zelf op wijzen dat eerste verzoekster diens leeftijd kan kennen omdat zij op de administratie werkt. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat eerste verzoekster haar dochter terdege inlicht omtrent hetgeen zij weet over F. wanneer zij onder meer naar aanleiding van de problemen met deze persoon menen in België internationale bescherming te moeten vragen. Het feit dat tweede verzoekster slechts een schatting kon geven van diens leeftijd, is dan ook niet aannemelijk. Daarenboven wijkt de door haar gegeven schatting dermate veel af van diens werkelijke leeftijd die eerste verzoekster zegt te kennen (eind 20 tegen 43 jaar), dat dit verschil niet louter kan worden verklaard omdat tweede verzoekster enkel een schatting kon geven. Verzoeksters tonen immers niet aan dat F. een dermate jong uiterlijk zou hebben.

Verder wordt in de bestreden beslissingen terecht vastgesteld dat de bedreigingen die eerste verzoekster vóór de beweerde incidenten in 2016 zou hebben ontvangen van A.H. en F. niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kwalificeren als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Waar verzoeksters in onderhavig verzoekschrift dienaangaande stellen als volgt: *“Verzoeksters wensen echter te wijzen op de ernst van de feiten. Eerste verzoekster kon niet langer aanschouwen hoe tweede verzoekster werd lastiggevallen door F.. Op dat moment heeft eerste verzoekster dan ook haar verantwoordelijkheid als moeder genomen en is ze samen met tweede verzoekster vertrokken. Dat maat was vol voor beide verzoeksters en de enige optie was vertrekken uit Bagdad. Bijgevolg doet de houding van verweerster afbreuk aan de ernst en de zwaarwichtigheid van de feiten. Daarenboven stelt ze deze onterecht in vraag.”*, verliezen zij uit het oog dat het hier niet gaat om de bedreigingen van F. ten aanzien van tweede verzoekster, maar om de bedreigingen van A.H. en F. ten aanzien van eerste verzoekster voorafgaande aan de beweerde incidenten in 2016. Op welke wijze het hiervoor geciteerde verweer de motivering dienaangaande in de bestreden beslissingen zou kunnen weerleggen, kan dan ook niet worden ingezien. Waar in de bestreden beslissingen wordt opgemerkt dat eerste verzoekster een universitair diploma heeft, doch dat zij heeft nagelaten ander werk te zoeken, voeren verzoeksters in onderhavig verzoekschrift aan dat eerste verzoekster meermaals heeft getracht een nieuwe werkplek te zoeken, doch dat zij hiervoor niet over de juiste connecties beschikte. Vooreerst maakte eerste verzoekster nooit eerder melding van dit feit, hetgeen maakt dat het hier een *post factum*-verklaring betreft. Daarenboven brengen zij geen enkel stuk bij ter staving van hun bewering dat men in Bagdad met een universitair diploma enkel ander werk kan krijgen indien men de juiste connecties heeft. Het loutere feit dat verzoekster een alleenstaande vrouw is en dat uit algemene informatie blijkt dat hoogopgeleide alleenstaande vrouwen gevisieerd worden door IS, doet evenmin afbreuk aan het voorgaande. Daarenboven dient opgemerkt dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon, niet volstaat om in hoofde van eerste verzoekster een vrees voor vervolging aan te tonen. Zij dient haar aangevoerde vrees voor vervolging immers *in concreto* aannemelijk te maken. Nergens uit de beschikbare informatie bij het verzoekschrift of in het administratief of rechtsplegingsdossier blijkt dat alleenstaande en/of hoogopgeleide vrouwen in Bagdad steeds een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Overigens dient vastgesteld dat eerste verzoekster verklaarde dat zij naast tweede verzoekster een andere dochter, G., heeft (administratief dossier, stuk 15, verklaring 16). Dat verzoeksters eerste verzoekster in onderhavig verzoekschrift voortdurend omschrijven als *“alleenstaande vrouw met één dochter”* (p. 8 en 10) valt hiermee niet te rijmen en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeksters voorgehouden gezinssituatie. Hoe dan ook, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters familie (haar ouders, twee broers en drie zussen alsook haar tweede dochter) nog steeds in Bagdad verblijven zodat zij niet kan beschouwd worden als een alleenstaande vrouw.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slagen verzoeksters er geenszins in de motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat de asielrelazen van verzoeksters niet voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeksters een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de asielrelazen maken verzoeksters vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (cf. European

Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*“IDP’s”*) op te vangen (*“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door IS gepleegde zware aanslagen plaats. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, tot een significante daling van het aantal slachtoffers heeft geleid vergeleken met de periode voorafgaand aan november 2016.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, *et cetera* blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeksters louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico

zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoeksters niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER